

Allerliefste Risto,

6 jaar geleden kwam je bij ons op aanraden van Josephine. Het was de nagel op de kop want we konden ons geen betere vriend wensen dan jij.

De vlotheid waarmee je in de wagen sprong, wees erop dat je in het verleden al gewoon was om met de auto mee te gaan.

Wanneer we thuis aankwamen merkten we op hoe nieuwsgierig je wel was en onmiddellijk ben je ons huis beginnen verkennen

Pas later toen Theo je wilde knuffelen merkten we op dat je heel erg angstig was van mannen. Gelukkig heb je die angst binnen de 3 weken overwonnen. Je wilde ook niet alleen zijn, maar in die tijd was er nog Teddy, onze yorkshire, die je gezelschap hield terwijl wij uit werken waren.

Je ging uit de bol wanneer je een poes zag, maar geleidelijk aan begon je ook daar rustiger in te worden. Je gedroeg je zoals een voorbeeldig huisdier, behalve wanneer je in onze zetel zat, want je grote liefde was een nestje maken. In onze oude zetel puilden de mousse er al heel snel uit, maar ook dat hebben we opgelost door stoelen in de zetel te leggen wanneer we weg moesten.

Je was zo knap, je mooie beige kleuren, je gespierde lichaam, je korte staart en je mooie grote bruine ogen die ons aankeken wanneer je iets wilde.

De drang om te worden geknuffeld was heel groot. Je ging zitten en keek ons aan wanneer je ons iets wilde duidelijk maken.

Je ogen straalden van blijdschap en de liefde die je ons hebt gegeven is gewoon onbeschrijflijk. Je was mijn beste vriend.

Toen je voor het eerst ziek werd, hebben we duizend angsten uitgestaan omdat we dachten dat we je gingen verliezen. De dierenarts wist geen raad meer. Onze angst om je te verliezen was enorm. We dachten dat we je kwijt raakten.

Gelukkig zijn we toen naar een andere dierenarts gestapt en deze heeft je erdoor gehaald. Net voor Kerstmis was je weer de oude. Onze blijdschap kende geen grenzen.

Een jaar geleden merkten we op dat je begon uit je neus te bloeden. Uiteindelijk na onderzoek bleek het een kwaadaardige neustumor zonder uitzaaiingen te zijn. De dokter gaf je nog 6 maanden, samen met de nodige medicatie om het bloeden te stelpen. We wilden er ons niet bij neerleggen en hebben verder advies gevraagd. We hebben alles gedaan wat we konden om je een zo kwalitatief mogelijk leven te kunnen bieden met de hoop dat je veel langer bij ons zou blijven dan de dokter voorspeld had. Dit is ook gebeurd. Je bent nog 9 maanden bij ons kunnen blijven, waardoor wij ook wat meer tijd kregen om aan de situatie te wennen en ons voor te bereiden op jouw afscheid.

Gisteren hebben we in samenspraak met de dierenarts de zware beslissing moeten nemen om je te laten gaan. Nog nooit is een beslissing zo zwaar geweest om je uit je lijden te verlossen. Je bent in mijn armen op een waardige manier gestorven. Zonder pijn en na 5 seconden voelde ik dat de pijn en de stress uit je lichaam wegglipten. Ik voelde dat je nu rust kende.

De pijn van het afscheid is enorm en ondraaglijk en de pijnscheuten in mijn borstkas gaan maar niet weg. De leegte die je achterlaat is enorm. Bij elke ruimte die ik betreed is er de herinnering aan jou. In de buurt zie ik je nog steeds gaan wandelen. Je favoriete gras staat er nog steeds, alleen nu is er niemand die hier nog zal van eten. Ik vraag me af of deze leegte ooit kan worden opgevuld. Zoals jij was er maar één, en voor ons de allerbeste vriend met speciale kwaliteiten. Je was een echte knuffelbeer die heel goed wist hoe hij iets moest duidelijk maken wanneer hij iets wilde. Je was een zeer assertieve hond. Het was nooit moeilijk om je begrijpen. Het begrip is er vanaf het begin altijd geweest en dat gevoel is alleen maar sterker geworden. We hebben van je gehouden als van een kind. De sterke band die we met je voelden is met geen woorden uit te leggen. De band die ik met je had was zeer speciaal en ik voelde je aan, net zoals jij mij aanvoelde. Zo iemand als jij krijgen we nooit meer. We zullen je nooit of nooit vergeten. In mijn herinnering zal je altijd blijven voortbestaan, maar het feit dat ik je niet meer kan aanraken en knuffelen doet pijn. Ik zal nooit vergeten hoe de warmte van je zachte lichaam en je zachte pels aanvoelen. Je mooie pootjes die je ons zo graag gaf wanneer je aandacht wilde.

Je was niet alleen uiterlijk een mooi dier, innerlijk was je nog veel mooier. Je trouw en liefde zijn oneindig.

Hopelijk bevind je je nu aan het andere eind van de regenboog in een wereld zonder leed en zonder pijn. Hopelijk denk je nog aan ons. Afscheid nemen doet pijn, maar in onze herinneringen zal je altijd blijven bestaan. Je was de allerbeste vriend die we ooit hebben gehad.

Mooi, lieve Risto, we zullen je missen!

Claudia, Theo, Manchi en Ximba